

de prøjsiske Udvisninger? At vor Begavelse ikke strækker til, naar det gælder at fatte nøjagtigt hvad der foregaar saa meget langt borte?

Naturligvis ser vi godt, at Udvisningerne ikke vidner om Humanitet. Men det slaar os ikke som Nyt, at de „fore-satte“ i Samfundet vælger at være brutale. Vi har kunnet konstatere den Kendsgerning før, naar de agerende har været os anderledes nær, og dog kunnet tie. Ikke heller har vi hørt eller læst om, at Stater gaar op i Pligter mod Nabo-stater. Om det var praktisk udførligt, at flytte Danmark et andet Steds hen paa vor Klode, mon saa den Stat lod sig finde, som kunde kaldes en virkelig human Nabo for Danmark? Humanitet er jo nok et meget brugt Ord og absolut „chic“ i vor Tid, men i Statsforhold er dog den gode, gamle Næveret uforanderlig Højesteret. Der synes af Stater kun to Slags at vælge imellem, dem, der drapperer sig smukt, idet de afbanker Naboen, og dem, der forsømmer Drapperingen. Vor Nabo mod Syd er nok af den sidste Slags. „Prøjsen viser sig stadig som uforfalsket „Fritz“ og har begge Hænder optagne af Korporalstok og Sabel. Vilde vi foretrække til Nabo en trefarvet Bajads, med en venstre Side i Humanitetens Himmelblaa og en højre i Menneskeslagtningsens Blodrødt? Det maatte vel blive en Smagssag. En Stat, som ikke nyser „nationalt“ ved at lugte en Stat i Nærheden, ved vi ikke, at vor civiliserede Verden rummer.

Altsaa, tænker vi Kvinder, anstrængende os for at forstaa: Statsmænd er formodentlig endnu i den uudviklede Alder ret ubetænksomme Ungersvende? De er sig vel endnu ikke bevidst Nævernes mangelfulde Argumentation? Endnu stadig præges Samfundet af deres Drengelogik, der tænker sig Fremgang og Lykke som Et med at fure de andre. Deres Stolt-hed er den at give „Sidste“, deres Maal at knejse mellem velafbankede Kammerater. Er det ikke saa?

Skulde vi imidlertid for Alvor fordybe os i dette besynderlige Forhold, saa kunde vi finde nærmere og naturligere Stof end Uretfærdighed hinsides Grænsen. Dansk Uret og dansk Ufordragelighed mod Naboer har ikke manglet, naar „danske Dreng“ har følt sig stærke nok til at give Knubs. Men danske Dreng har haft og har vor Sympathi — af gode Grunde; vi udskriger nødigt deres Fejl, forsoner os heller med den Tanke, at de ikke ér fejlfri. Nu synes det os, at om det var muligt, vilde vi ogsaa gerne have Sympathi med de „tyske Dreng“, forklare os deres Uvornhed ud fra Staklernes Forhold.

Der er kun én Ting, som fortumler os lidt, medens vi